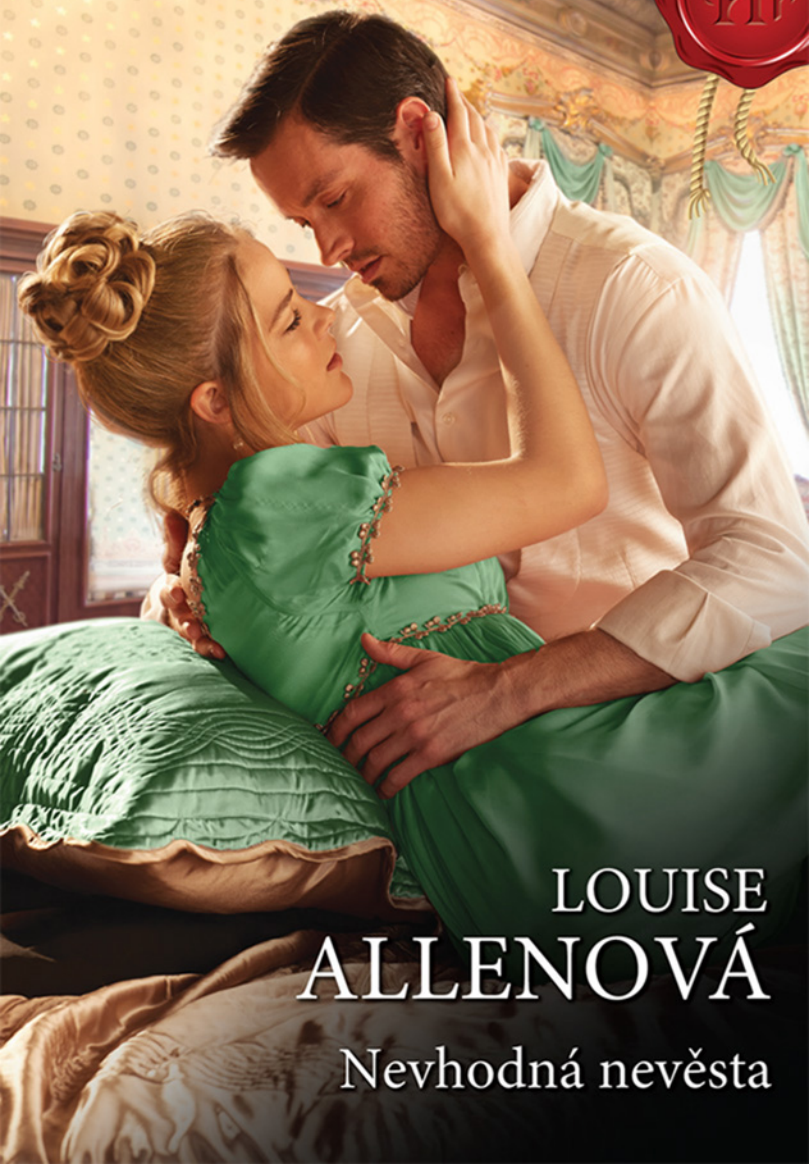

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Nevhodná nevěsta

LOUISE ALLENOVÁ

NEVHODNÁ NEVĚSTA

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

osudy mých hrdinek leckdy připomínají aprílové počasí, s jakým se setkáváme právě teď. Jednou sluníčko, a za chvíli zatažená obloha s deštěm. V popředí mých dvou nových romancí – Nevhodná nevěsta od Louise Allenové a Odpuštěná vina autorky Georgie Lee – stojí životní peripetie Phyllidy a Susanny. Obě tyto dívky si prožily krušné dětství a rané mládí, a když najdou svou životní lásku a nad jejich osudem se začíná rozjasňovat, jako blesk z čistého nebe je dostihne minulost, která je opět srazí na kolena.

Víc Vám prozrazovat nebudu, ale Vy jistě dobře víte, že tak jako v přírodě po aprílovém nečasu přijde slunečné a teplé jaro, i Phyllida se Susannou se nakonec svého štěstí dočkají.

Přeju Vám krásné jaro,

Váš Harlequin

Louise Allenová

NEVHODNÁ NEVĚSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tarnished Amongst the Ton

První vydání:
Mills & Boon, 2013

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

Jazyková korektura:
Dana Wotřelová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

© 2013 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2018
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-3332-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-3336-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-3333-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

3. března 1816 – Londýn, přístav

„Je šedivá, přesně jak všichni říkali.“

Ashe Herriard se naklonil přes palubní zábradlí a přimhouřenýma očima sledoval tok řeky. Hladinu Temže brázdila nejrůznější plavidla a ze všech stran k němu doléhaly výkřiky lodivodů. Kromě malých rybářských skifů a veslic se tu plavily lodě tak velké, že proti nim i plachetnice Východoindické společnosti vypadala jako malý člun.

„Nikdy jsem si nevšiml, že má šedá barva tolik odstínů,“ poznamenal Ashe zamýšleně.

Celou plavbu z Indie až sem si byl jistý, že bude Londýn nenávidět. Cizí město v cizí zemi, kterou nikdy netoužil navštívit. Teď mu ale připadal podivně známý, starý a bohatý, přestože by to nahlas nikdy nepřiznal.

„Ale neprší,“ podotkl vedle něj dívčí hlas. „Paní Mackenzie tvrdila, že v Londýně prší pořád.“ Sára stála vedle něj zachumlaná do teplého pláště. Zněla radostně a vzrušeně, přestože se třásla tak, že jí drkotaly zuby. „Připomíná mi to Garden Reach v Kalkatě, jen je tu rušněji. A chladněji,“ dodala. „Dokonce je tu pevnost, podívej!“

„To je Tower,“ usmál se Ashe, který ji nechtěl nakazit svou zachmuřenou náladou. „Jak vidíš, přece jen jsem se od Perrota něčemu naučil.“

„Jsem ohromena, můj velký bratře.“ Sestra se na něj zářivě usmála, ale zvážněla, když jí pohled zalétl ke dvěma postavám na přídi lodi. „*Mata* je velmi statečná.“

Ashe se podíval stejným směrem. „Řekl bych, že stateční jsou oba.“

Markýz Eldonstone držel svou ženu kolem pasu a pevně ji k sobě tiskl. To samo o sobě nic neznamenalo, manželé se hluboce milovali a i na poměry evropské společnosti v Kalkatě dávali své city příliš najevo.

Byl to zdánlivě klidný výraz markýzovy tváře a pevně sevřené čelisti, z nichž Ashe vyčetl, jak se otec skutečně cítí.

Připravoval se k boji. A přestože tentokrát budou bitevním polem pouze jeho předsudky a špatné vzpomínky, nebude lehké z něj vyjít jako vítěz.

Plukovník Nicholas Herriard se vracel do země, kterou opustil před více než čtyřiceti lety a věřil, že už ji nikdy nespátří. Zapuzen vlastním otcem odjel tisíce mil daleko, zamiloval se a oženil s ženou, jejíž matkou byla Indka a otcem Angličan. Tou hluboce otřásl, když se dozvěděla, že muž, jehož miluje, je anglický aristokrat a dědic titulu. Pochopila, že jednoho dne bude muset Indii opustit.

Ashe rozuměl, proč otec svůj návrat tak dlouho odkládal. Přestože Indii celým srdcem miloval, věděl, že až se stane markýzem, nebude možné, aby dál pracoval jako vojenský diplomat pro Východoindickou společnost. Čest mu velela vrátit se do Anglie a zhostit se svých povinností.

A jeho syn udělá totéž, pomyslel si Ashe. Přešel palubu a připojil se k rodičům. Byl připravený udělat

všechno, co bude v jeho silách, aby jim návrat do neznámé země co nejvíc ulehčil.

„Odpluju s Perrotem na břeh a dohlédnu na to, aby byly kočáry připravené, až se vylodíte.“

„Děkuji ti. Rád bych se z přístavu dostal co nejrychleji.“ Markýz ukázal na jedno místo na břehu.

„Až kočáry dorazí, dej nám odtamtud znamení.“

„Dobře,“ přikývl Ashe a šel vyhledat kapitána, aby ho požádal o člun.

Nový svět, nový začátek, pomyslel si. *Nové bitvy*. V historii byl koneckonců každý nový svět dobýván v bitvách. Vzpomínka na horko a nádheru paláce v Kalatwahu mu začínala připadat jako sen, který se pomalu vytrácel a bledl. A s ním i všechno ostatní. Bolest a pocit viny. *Reshmi*.

Celou svou vůlí myšlenku na ni zahnal. Nic na světě, dokonce ani láska, nedokáže vzkřísit mrtvé.

Na světě jsou zcela jistě i zodpovědní a svědomití muži, pomyslela si Phyllida. Stála ve stínu zdi celnice, u níž úzká ulička přecházela v rušné přístavní molo. *Můj drahý bratr však mezi ně bohužel nepatří*. A proč ji to vůbec překvapuje? Ani jejich otec neměl v hlavě nic jiného než hraní karet, běhny a utrácení peněz.

Gregory byl pryč už čtyřiadvacet hodin a měl u sebe všechny peníze na nájem. Od přátel se dozvěděla, že našel nové hráčské doupě kdesi mezi Towerem a London Bridge a ona se ho teď snažila najít.

Náhle ji něco zatahalo za tkaničku na střevíci. Podívala se dolů v domnění, že u nohou uvidí toulavou kočku, místo toho však pohlédla do dvou uhlově černých korálkových očí té největší vrány, jakou kdy v životě viděla. Nebo to byl havran? Jeden z těch, co je vídala u Toweru? Tenhle měl velký silný zobák a podivně našedivělou hlavu a krk.

Možná je to nějaký neobvyklý druh. Pták jí věnoval sebejistý pohled a pak začal znovu dorážet na tkaničku.

„Zmiz!“ Phyllida o krok ustoupila a vytrhla mu ji ze zobáku. Pták vydal nesouhlasné zakrákání a vrhl se k druhé botě.

„Lucifere, nech tu dámu na pokoji.“

Hračka havrana okamžitě přestala zajímat, zamával křídly a usadil se na rameni vysokého, prostovláského muže. „Omlouvám se vám,“ usmál se na Phyllidu. „Je naprosto fascinován tkaničkami, provázky a vším, co je dlouhé a tenké. Bohužel se rozhodl, že hadi do této kategorie nepatří.“

Phyllida měla co dělat, aby jí překvapením nepoklesla čelist. Odkud se tu ten nádherný muž vzal? Měl husté, ebenově černé vlasy, rovný nos a hluboké zelené oči, jimiž si ji pátravě prohlížel. Pleť měl podivně nazlátlou.

To ji zarazilo. *Opálený uprostřed března? Ne*, uvědomila si, *je to přirozená barva jeho pokožky*. Vůbec by ji nepřekvapilo, kdyby ucítila závan síry.

„V Londýně by to neměl být problém,“ vypravila ze sebe, když se jí konečně vrátila řeč.

„To asi ne,“ usmál se. Zvedl ptáka a vyhodil ho do vzduchu. „Najdi Sáru, ty opeřený ničemo.“

Obrátil se zpět k Phyllidě, která sledovala havrana letícího k nedaleko kotvící lodi. „Nelíbí se mu, když ho zavírám do klece. Zřejmě to ale budu muset udělat, jinak se dostane k Toweru a naučí tamní havrany samé nepravosti.“ Naklonil hlavu ke straně. „Tedy v případě, že jsou skuteční a nejedná se jen o další z londýnských legend,“ zvedl tázavě obočí.

„Ne,“ usmála se Phyllida, „skutečně tam jsou.“ *Takže cizinec*. Byl oblečený velmi vybraně, ale zjevně ne podle anglické módy. Postavu mu halil dlouhý těžký černý plášť, lemovaný látkou jen o odstín

tmavší, než byly jeho oči. Vestu měl z nejjemnějšího hedvábí a pod ní sněhobílou lněnou košili. Ne, i košili měl hedvábnou.

Než si stihla uvědomit, co se chystá udělat, klekl si na jedno koleno a začal jí zavazovat uvolněnou tkaničku. Teprve teď si všimla, že mu vlasy sahají až na ramena a má je na zátylku stažené koženou šňůrkou.

„Pane!“

„Děje se něco?“ vzhlédl k ní s naprosto vážným výrazem ve tváři, ale v zelených očích se mu šibalsky blýskalo. Velmi dobře věděl, *co se děje.*

„Dotýkáte se mé nohy, pane!“

Bleskově dokončil kličku a vstal. „Obávám se, že bez toho se tkaničky bot zavazují velmi těžko. Nicméně vás ujišťuji, že já ani Lucifer už s nimi nemáme žádné další nekalé úmysly.“ Usmál se, jako by chtěl říct, že by mohl mít nekalé úmysly s něčím docela jiným než s její obuví. Než se však stihla pobouřeně ohradit, ozvaly se na molu těžké kroky. Phyllida se po nich ohlédla a ztuhla hrůzou. Mířil k nim Harry Buck s jedním ze svých nohsledů.

Sevřel se jí žaludek. Rychle se rozhlédla ve snaze najít nějaký úkryt a vši vůlí odolávala mdlobám. Jestli ji uvidí a náhodou si vzpomene, co se stalo před devíti lety...

„Tamten muž,“ kývla hlavou směrem k příchozím. „Nechci, aby mě viděl,“ řekla příškrčeným hlasem.

Bylo zbytečné pokoušet se o útěk. Buck by reagoval stejně, jako kdyby před kotětem rozkutálela klubíčko vlny. Vydal by se za ní z pouhé zvědavosti, koho to polekal.

Hloupá, hloupá, že ses vydala do takových míst bez ochrany a nepřipravená! spílala si v duchu. Tentokrát si nevzala ani klobouček, jehož krempa by jí alespoň částečně zakryla tvář. Na hlavě měla jen jednoduchý šátek, pod který si schovala vlasy.

„V tom případě bude muset seznamovací protokol počkat.“ Cizinec k ní přistoupil a přitiskl ji ke zdi. Zvedl jednu ruku pod pláštěm tak, že ji látka téměř celou skryla před přicházejícími muži, a sklonil hlavu.

„Co to děláte...?“

„Líbám vás,“ odpověděl prostě. A pak to skutečně udělal. Volnou paží ji k sobě přitiskl, v zelených očích mu hrály šibalské ohníčky a do rtů zachytil její vyjeknutí.

Phyllida slyšela, jak se kroky obou mužů zastavily, a na cizincův plášť dopadly jejich stíny. „Tak hele, cukrouši, tady seš na mým území a tohle je jedna z mejch holek. Takže mi seš něco dlužnej, kamaráde.“

Z mejch holek. Dobrotivý bože. Nesmím omdlít, ne teď, ne tady.

Cizinec se podíval na příchozí a Phyllidinu tvář si přitiskl do měkkého voňavého hedvábí košile.

„Tahle přišla se mnou. Nemám ve zvyku se dělit. A mužům za sex nikdy neplatím.“ Jeho hlas zněl pobaveně a sebejistě a asi tak mírně a temně, jako když zavrčí pitbul. Phyllida zaslechla Buckovo uchechtnutí. Následovala chvíle ticha a pak se Buck rozesmál na celé kolo. Phyllida se zachvěla. Ten zvuk ještě stále někdy slychala v těch nejtemnějších nočních mŕách.

„To se mi líbí. Až se ti to někdy hodí a budeš mít chuť na partičku karet, přijď za mnou. Seženu ti i povolnou holku. Stačí, když řekneš, že chceš najít starýho Bucka.“ Nato se zvuk kroků rozezněl nanovo, jak se od nich oba muži vzdalovali.

Phyllida se zavrtěla. Teď už se mohla rozzlobit. „Pusťte mě.“

„Hmm?“ Nosem a rty ji šimral na krku a zjevně k ní přiřichával. „Jasmín. Velmi příjemné.“ Konečně ji pustil a odstoupil, ale ne dost daleko, aby to uklidnilo její rozbouřené smysly.

Obvykle neměla ráda, když se jí někdo dotýkal, a líbání přímo nesnášela. Připadalo jí nechutné. Vedlo k dalším věcem, pro ni mnohem odpudivějším. Ale tenhle polibek byl... překvapivý. A ani trochu odporný. Záleží tedy na muži, který líbá, a nemusí to být nutně někdo, do koho je žena zamilovaná. Až do-
sud byla láska podle Phyllidy tím jediným, co činilo líbání snesitelným.

Zhluboka se nadechla a zjistila, že místo aby ji v nose zaštipal pach síry, ucítila velmi příjemnou cizokrajnou vůni. „Santálové dřevo,“ řekla nahlas, přestože ji napadaly i mnohem vhodnější věty. Například: *Vy nestoudný, odporný, oportunistický darebáku!* Nebo: *Kdo jste?* A – přestože by nikdy nedovolila, aby jí ta myšlenka doputovala až do mysli – Polibte mě znovu.

„A nardovník. Jen nádech. Vyznáte se ve vůních?“ Stál pořád příliš blízko s paží opřenou o zeď.

„Nechci si tu s vámi povídat o parfémecích! Děkuji, že jste mě skryl před Buckem, ale teď mě nechte jít. Nemůžete se potulovat kolem a líbat cizí ženy, jak se vám zlíbí!“ Proklouzla mu pod rukou a zastavila se několik kroků od něj.

S úsměvem ji sledoval. Něco v jejím nitru udělalo kotrmelec. Na těle stále ještě cítila dotek jeho silné paže, ale ani trochu se ho nebála. *Hlupačko. To, že je okouzlující, ještě neznamená, že není nebezpečný.*

„Vy jste cizí?“ zeptal se v narážce na Phyllidina slova.

Napadlo ji mnoho různých odpovědí. „Každá jiná dáma by vám už dávno ušetřila hned několik políčků,“ řekla nakonec. Neměla tušení, proč to sama neudělala hned, jak Buck zmizel z dohledu.

„Hezký den, pane,“ řekla přes rameno a zamířila pryč. Na rtech mu pohrával líný, sebejistý úsměv a Phyllidě dalo velkou práci, aby se nedala do běhu.

Chutnala žensky, po vanilce a kávě, a voněla jako letní večer v rádžových zahradách. Ashe si přejel jazykem po spodním rtu, aby mu chuť neznámé ženy nevyprchala tak rychle. Potom se rozhlédl po přístavu, jestli někde nezahledne anglického právníka, který tu měl čekat na jejich příjezd.

Pošlu pro vás rodinný kočár, můj pane, stálo v Tompkinsonově dopise. Do Indie ho markýzovi přivezli mladý muž a žena, kteří se zároveň stali jejich prvními anglickými sloužícími.

Vzhledem k nečekaně prudkému zhoršení zdravotního stavu Vašeho otce a jeho náhlé smrti jsem se rozhodl neztrácet čas dalšími dopisy a již nyní Vám posílám komorníka a komornou a také svého nejspolehlivějšího příručího.

Tím příručím byl Thomas Perrot, účetní, který byl hotovou pokladnicí informací o panství Eldonstone a celém souvisejícím majetku Herriardů.

Poté, co jeho otec obdržel tyto neblahé zprávy, povolal Ashe z Kalatwahu, kde pobýval na dvoře svého prastrýce, rádži Kirata Jaswana. Prodali všechnu majetek a spolu se sloužícími nastoupili na nejbližší loď Východoindické společnosti mířící do Anglie.

„Můj pane, kočár je zde,“ objevil se vedle něj Perrot. Po vylodění se rozdělili, aby prošli přístav a našli Tompkinse. „Dal jsem znamení jeho lordstvu a poslal jsem člun zpět k lodi. Tompkins vás očekává v Londýně.“

„Tímto tedy vaše povinnosti k nám končí, Perrote,“ kývl hlavou Ashe. Společně vykročili po molu. „Odvedl jste skvělou práci. Musíte být rád, že jste konečně doma.“

„Samozřejmě je příjemné být opět v Anglii, pane. Matka bude mít radost, že mě má zase doma. Bylo mi ale velkou ctí být k službám vám i markýzovi.“

Nejen nám. Byly tu také jisté naděje týkající se

Sáry. Blázen. Oběma prospěje, když se nějakou dobu neuvidí. Skutečnost, že se mladý úředník zamiloval do jeho sestry, však byla jediným nedostatkem, který Ashe u Thomase Perrota objevil. On sám byl toho názoru, že zamilovanost je věcí sluhů, romantiků, básníků a žen. A bláznů. K těm on nepatří. Už ne.

Jedinou výjimkou, pokud Ashe věděl, byl jeho otec. Markýz Eldonstone se zamiloval a oženil z lásky, ale v jeho případě byly okolnosti zcela jiné. Neměl se stát dědicem, se svým otcem si nerozuměl a daleko od rodné země si mohl dělat, co se mu líbilo. Jeho syn – *vikomt Clere*, připomněl si Ashe s kyselým úšklebkem – se však musí smířit s jinou budoucností. Až si bude hledat nevěstu, bude muset brát ohled na své postavení a poslechnout, co mu velí čest a povinnost vůči rodině.

„Můj pane.“ Perrot se zastavil u černého kočáru s malou zlatou korunkou na dveřích a s erbem, který Ashe znal z úředních dokumentů a kreseb rodokmene. Stejný erb měl i jeho otec na pečetním prstenu.

„Tento kočár je určen pro vás a vaši rodinu. Pro sloužící a menší zavazadla přijedou dva další. Budou zde za malou chvíli. Ostatní zavazadla vám přivezou povozem hned, jak je vynesou z lodi. Jste spokojen?“

„Žádní býci ani sloni,“ podotkl Ashe s úsměvem. „Zdá se, že budeme cestovat závratnou rychlostí.“

„Potřebujeme ušetřit za píce,“ odpověděl mu Perrot s kamennou tváří a oba zamířili k připlouvajícímu člunu.

„Tak tady jsi!“ Phyllida si stáhla šátek i sítku na vlasy a obojí odhodila na nízký stůl v přijímacím pokoji. Pak si založila ruce na prsou a postavila se před bratra ležícího na pohovce jako loutka, již někdo přestříhal všechny vodící provázky.

„Tady jsem,“ souhlasil s ní a s námahou otevřel jedno oko. „S opravdu pekelnou bolestí hlavy, drahá

sestřičko. Tak buď prosím tak hodná a nech si láteření na později.“

„Budu víc než jen láteřit,“ slíbila mu temně a přehodila plášť přes opěradlo židle. „Kde jsou peníze na nájem?“

„Ach, minuli jste se.“ Gregory se ztěžka posadil a začal se přehrabovat kapsami kabátce. Na zem dopadl svazek bankovek. „Tady jsou.“

„Gregory! Odkud jsi proboha vzal tolik peněz?“ Phyllida si klekla a sbírala peníze ze země. „Je tu téměř tři sta liber!“

„Hazard,“ odpověděl unaveně a opět se sesunul do polohy vleže.

Phyllida nevycházela z údivu. „Ale ty přece v kartách vždycky prohráváš!“

„Já vím. Jenže ty jsi do mě pořád hučela o morálce a nutnosti ekonomického uvažování, až jsem si tvá slova vzal k srdci.“ Gregory se na ni podíval s vážnou tváří. „Měla jsi pravdu, Phyll. Moc užitečný jsem ti nebyl, co? Dokonce mluvím o tvých radách a prosbách jako o *hučení*.“ Povzdechl si a pak se šibalsky usmál. „Ale šel jsem na to chytře. Našel jsem nové doupě neřesti. A na nových místech přece chtějí, abys zpočátku vyhrávala, že?“

„O tom už jsem slyšela.“ *Jen jsem si nemyslela, že si toho někdy všimneš.*

„A tak jsem tam šel a *vyhrával*. A když mí spoluhráči navrhli – všichni samý úsměv, žíznicí po krvi jako žraloci kroužící okolo tonoucího – abychom si zahráli ještě jednu partičku, rozhodl jsem se, že mi to už stačilo,“ vyprávěl Gregory, zjevně nemálo potěšený sám sebou.

„Oni tě nechali jen tak odejít?“ zapochybovala Phyllida a při vzpomínce na Buckův smích jí tělem opět projel záchvěv děsu. Z jeho spárů by se žádný vítěz bez úhony nedostal. Ani žádná panna... Phyllida

zarazila směr svých myšlenek, jako by zaklapla víko truhly.

„Ach ano. Řekl jsem jim, že povím o svém neslýchaném štěstí několika přátelům a vrátím se dnes i s nimi.“

„Ale příště už tě odejít nenechají.“

Gregory znovu zavřel oči a v jeho povzdechnutí bylo něco víc než jen únava z dlouhého dne. „Lhal jsem jim. Už jsem to říkal, Phyll. Prohlédl jsem. Dal jsem se na pravou cestu. Včera ráno jsem se uviděl v zrcadle a zjistil jsem, že kupodivu nemládnu. Přimělo mě to zamyslet se nad vším, cos mi říkala, a musel jsem uznat, že máš pravdu. Je mi nanic z toho, jak se honíme za každou pencí, a z myšlenky, že tak tvrdě pracuješ. Potřebujeme, abych si našel bohatou nevěstu, a tu ve špinavých uličkách Wappingu nenajdu. A také potřebujeme nějaké peníze na dobu, kdy se budu nějaké dvořit, jak jsi říkala.“

„Jsi ten nejúžasnější bratr na světě!“ zasmála se Phyllida. Věděla, že je to nebetyčná lež a toto zázračné prozření může trvat jen jediný den, ale i tak ho celým srdcem milovala. A stále mohla doufat, že konečně dospěl, jak sám tvrdí.

„Nezapomeň, cos mi slíbil. Zítra večer jdeme na ples k Richmondovým.“

„Ten ale nepatří k těm nejvyhlášenějším,“ poznamenal Gregory a posadil se.

„Kdyby byl, našim plánům by nijak neposloužil,“ odušila Phyllida. „Fenella Richmondová miluje patolízaly, takže pozvala jak ty, kteří se jí budou snažit vlichotit, tak některé aristokraty. Je velmi pravděpodobné, že tam najdeme hned několik rodin připravěných vyměnit své guineje za šlechtický titul.“

„Obchodníci. Vlastníci dolů. Továrníci.“ Gregoryho hlas zněl zamyšleně, nikoli pohrdavě, a přece pocítila potřebu se ohradit.

„Tvá sestra je také obchodnice, Gregory. Jen se o tom ve společnosti neví. Ale ano, budou tam takoví lidé, všichni připravení koupit si cestu do společnosti výhodným sňatkem. Jen si to představ – pokud si někteří myslí, že je lady Richmondová úžasná, pak budou nadšení z mladého, svobodného hraběte s venkovským sídlem a rozsáhlými pozemky. Zkus být okouzující.“

Gregory si odfrkl. „Já jsem *vždy* okouzující. S tím jsem nikdy neměl potíže. Být hodný a zodpovědný, *to* bude výzva. Kde jsi vlastně celý den byla, Phyll?“

Bude lepší se nezmiňovat o tom, že ho hledala. „Byla jsem ve Wappingu nakoupit vějíře od Inda, který je právě dovezl z Číny.“ *A napadl mě podivný havran a políbil mě nádherný muž.* Celé odpoledne odolávala touze dotknout se svých rtů. „Půjdu uložit peníze a říct Peggy, že už jsme oba doma.“

Phyllida si sebrala věci a sešla do přízemí.

„Peggy?“

„Ano, slečno Phyllido?“ vynořila se z kuchyně její kuchařka a služebná v jedné osobě a utírala si ruce do zástěry. „Koukala jsem, že se jeho lordstvo vrátilo s kocovinou. Pití ještě nikdy nikomu nepřineslo nic dobrého.“

„Budeme chtít večeři. Buďte tak laskavá a nachystejte na stůl.“ Phyllida si na Peggyiny drzé poznámky už dávno zvykla. Kuchařka měla dobré srdce, ale jak se jednalo o světské radovánky, byla ztělesněním ctnosti. „Gregory kromě kocoviny přinesl i peníze na nájem a na váš plat. Tady,“ odpočítala příslušnou částku a položila bankovky a mince na vydrhnutý stůl z borovicového dřeva. „To je pro vás za minulý a tento měsíc a pro Jane také. Anně zaplatím sama.“

Jane byla hubená dívka pro všechno a Anna Phyllidina komorná.

„Dobrotivý bože,“ vydechla Peggy. „Děkuji, slečno Phyllido. Doufám, že zbytek uložíte na nějaký bezpečný místo.“

„Určitě. Jdu do obchodu, vrátím se za půl hodiny,“ usmála se Phyllida a měla se k odchodu.

„Bude králičí!“ zavolala za ní Peggy, když už stoupala po schodech. „A tvarohový koláč!“

Den, který začal tak neslavně, skončil překvapivě slibně. Phyllida kráčela po Great Ryder Street, napříč Duke Street až do Mason's Yard. Má peníze na nájem i plat pro služebnictvo. Gregory, jak se zdá, se konečně rozhodl chovat zodpovědně a najít si bohatou nevěstu. A k večeři bude tvarohový koláč.

Když odemykala zadní vchod do obchodu, ulice byla liduprázdná. Vešla dovnitř, zamkla za sebou a prošla do přední části. Vnitřek obchodu tonul ve tmě, ale mezerami mezi prkny zavřených okenic pronikalo dovnitř několik paprsků světla. Phyllida chvíli pozorovala stíny, které se míhaly po zdech pokaždé, když po Jermyn Street projel kočár nebo kůň, a naslouchala klapotu kopyt.

Zítřka otevřu, rozhodla se. Klekla si na zem, otevřela jednu ze skříněk pod pultem a odsunula stranou několik rolí balicího papíru. Zvedla falešné dno a otevřela pokladnu, která tam byla ukrytá před zraky nepovolaných lidí i bratrovými hráčskými choutkami. K penězům, které tam už ležely, přiložila donesené bankovky a připsala jejich hodnotu do malého sešitku. Měla radost.

Peníze od Gregoryho výrazně navýšily částku v kolonce *Úspory na svatbu*.

Gregoryho svatbu, samozřejmě, ne její. Phyllida opět zabezpečila pokladnu a vstala.

Na chvíli zaváhala, pak otevřela jednu ze zásuvek nízké komody vedle vstupních dveří a vytáhla

balíček s indickými vonnými tyčinkami. Byly zabalené po několika kusech do nádherných svazečků nadepsaných názvy v jazyce, v němž neuměla číst ani psát, ale ke každému popisku byl tužkou připsán také anglický název.

Růže, pačuli, lilie, bílé pižmo, magnolie, kaddo... Jasmín a santalové dřevo. Opatrně vytáhla jednu tyčinku ze svazku a přivoněla si. Při vzpomínce na neznámého muže jí projelo příjemné zachvění. Tyčinka voněla stejně cizokrajně jako on. Phyllidino nitro z nějakého záhadného důvodu zalil neklid.

Z nějakého záhadného důvodu? Ušklíbala se. Nonsense. Políbil ji, zachránil před Buckem a zjevně se celou dobu vzniklou situací královsky bavil. To by znejistilo každého a nebylo na tom nic záhadného.

Phyllida prudce potřásla hlavou. Zavřela zásuvku, vyšla z obchodu a pečlivě za sebou zamkla. Byl čas vrátit se domů.

Teprve když se v ložnici převlékala, zjistila, že tyčinku nevrátila zpět do zásuvky, ale vložila si ji do taštičky. Už dlouho si nic takového nekoupila, a tak si své chování vysvětlila tím, že zatoužila po provoněné ložnici.

Zapálená tyčinka zaprskala a po chvíli se z jejího vrcholku zvedl proužek voňavého dýmu. Aby zůstala ve svislé poloze, zapáchla Phyllida její spodní část do svíčky. Pak se posadila k zrcadlu, a zatímco jí Anna kartáčovala vlasy, snažila se nemyslet na pár rozmátých zelených očí.

Zítرا se na pár hodin stane madame Deaucourtovou. Večer se pak promění ještě jednou, až bude tančit na plesu u Richmondových. Popelka by zbledla závistí.

Na ples se těšila, přestože nebude moct tančit

a večer stráví hlavně hodnocením debutantek a výběrem vhodné nevěsty pro Gregoryho. Tanec a snění o zelenookém milenci a svatebním závoji patřily jiným ženám.

Vonný dým se ve smyčkách tichounce svíjel vzduchem a odnášel Phyllidina přání někam vzhůru.

DRUHÁ KAPITOLA

„Mohu jít nakupovat, *Mata*? Ráda bych viděla, jak vypadá anglický bazar.“ Sára přišla k snídani ve výtečné náladě.

„Tady žádné bazary nejsou, Sáro,“ odpověděla jí matka. „Jen obchody a pár tržišť.“

„Jeden tu je,“ namítla Sára. „Řekla mi o něm Reade. Jmenuje se Pantheon Bazaar.“

Ashe zvedl obočí a podíval se na otce, který si naléval další šálek kávy. „Ten není jako indické bazary,“ usmál se na sestru. „Je mnohem tišší a v Anglii se ceny nesmlouvají, jak to máš ráda. Spíš to vypadá jako mnoho menších obchodů pohromadě.“

„Já vím. Reade mi to vysvětlila, když mě dnes ráno česala. Můžu se tam podívat, *Mata*?“

„Dnes mám spoustu práce, nemohu jít s tebou.“ Pohled jejich matky, jímž opsala kruh okolo salonku, velmi názorně ukazoval, jakou činnost má na mysli. Asheovi v mysli vyvstal obraz do nebe šlehajících plamenů v zadní části zahrady.

„Vsadím se s tebou o padesát rupií, že sloužící budou do týdne zobat matce z ruky a o stovku, že s předděláním domu začne do dvou dnů,“ pronesl Ashe koutkem úst ke svému otci.

„Nemá smysl sázet se o něco, o čem předem víme, jak to dopadne,“ ušklíbl se markýz. „Jen doufám, že během těch úprav vezmou za své ty odporné závěsy.“

Já tě také nemohu doprovodit, Sáro,“ dodal, když k němu dívka zvedla prosebný pohled.

„Já ano,“ pronesl Ashe s úsměvem. Jeho sestra vydržela důstojně sedět, ale Ashe si byl jistý, že v duchu skáče radostí. Anglie ji nadchla. „Rád se projdu. Ale žádné nákupy. Jsem ochotný prohlížet si s tebou výlohy. Nenechám se tahat po obchodech, abych poslouchal tlachání o tretkách. Chci si projít Jermyn Street. Bates mi totiž prozradil, že je tam několik zajímavých obchodů.“

„Takže nakonec *ty* taháš po obchodech *mě* a tlacháš s prodavači o potřebách na holení!“ postěžovala si o hodinu později Sára.

„Ty sis také koupila mýdlo. A hned tři druhy,“ podotkl Ashe klidně. Věděl, proč se obvykle vyhýbá nakupování s ženami jako čert kříži. „Podívej, tamhle je kloboučnictví.“

Ve výlohách obchodů na Jermyn Street viděli různé části oděvů, ale Ashe by nedokázal říct, co je v módě, a co už ne. Léta strávená na královském dvoře v Indii nebyla dobrou průpravou, aby to dokázal posoudit.

Sára však vypadala nadšeně. Stála u výlohy a upírala rozzářený pohled na klobouček se saténovými stuhami, ozdobený pery, který byl vystaven na podstavci o velikosti podšálku.

„Ne, nemůžeš si ho koupit,“ odušil Ashe suše a vzal sestru pod paží. Jemně, ale rozhodně ji vedl dál ulicí. „Nehodlám doma vysvětlovat matce, jak je možné, že máš na hlavě něco, co se hodí leda tak pro poběhlice.“

„Nezdá se ti, že Londýn voní zvláštěně?“ poznamenala Sára. „Žádné koření, květiny, maso ani prodejci jídla na ulicích.“

„Tady ne,“ souhlasil Ashe. „Toto je noblesnější

část města. Ale i tady cítím kanalizaci a koňské výměšky, pokud máš na mysli pach ulice. Ale *tenhle* vypadá zajímavě.“

Ashe se zastavil u dřevěných, zeleně natřených dveří malého obchodu se dvěma nevelkými výlohami po stranách. „Podívej se na tu jantarovou sošku.“

„Zdá se, že tu mají víc krásných věcí.“ Sára si zaujatě prohlížela zadní část výlohy. Na umně stočených kouscích barevných látek byly vystaveny vyřezávané sošky a šperky, keramické postavy starověkých bohů i čínský porcelán. Byly tu také miniaturní kresby, o nichž Ashe předpokládal, že pocházejí z Ruska.

O krok poodstoupil, aby si mohl přečíst nápis nade dveřmi. „*Skrýš pokladu*. Zvláštní jméno. Podívej na ten přívěšek z měsíčního kamene – má podobný odstín jako tvé oči. Chceš se podívat dovnitř?“

Místo odpovědi mu Sára vzrušeně stiskla ruku, akdyž jí podržel dveře, bezváhání v klouzlado obchodu. Nad hlavami se jim rozezněl jemný zvuk zvonečku. V zadní části obchodu se rozhrnuly závěsy a mezi nimi vyšla štíhlá žena.

„Dobré ráno, *monsieur. Madame*.“ Prodavačka byla podle všeho Francouzka. Na okamžik se zarazila, jako by byla překvapená, že je vidí, pak jim ale s úsměvem vyšla vstříc.

Byla střední postavy a vlasy měla schované pod čepcem. Na špičce nosu měla brýle a byla oblečená do prostých hnědých šatů se zapínáním až ke krku. *Francouzka až do morku kostí*, pomyslel si Ashe. Prodavačka si posunula brýle na nose. „Co pro vás mohu udělat?“

„Rádi bychom se podívali na ten přívěšek z měsíčního kamene, který máte ve výloze, kdybyste byla tak laskavá.“

„*Certainement. Madame* se může posadit,“ pokynula prodavačka k židli. Nadzvedla obrázek na zdi,

pod nímž viselo několik klíčů. Jeden z nich vzala, otevřela vitrínu a položila přívěšek na hedvábném polštářku před Sáru.

Oba si kámen prohlíželi tak pozorně, jak je tomu naučila jejich matka. Sára milovala šperky, ale Ashe věděl, že by si nikdy nekoupila tretku bez skutečné hodnoty.

Jeho pozornost náhle upoutalo něco jiného. Zmocnil se ho pocit, který dobře znal. Považoval ho za instinkt lovce. Něco tu nesešlo...

Ne... To ne. Jen mu něco důležitého uniklo. Zvedl pohled a prohlížel si vnitřek obchodu. Nejprve si myslel, že je někdo pozoruje za závěsem, odkud před chvílí vyšla prodavačka, ale vzápětí tuto možnost vyloučil. Ne, byl si jistý, že v místnosti jsou jen oni tři.

Ta prodavačka, uvědomil si. Pozorovala ho. Ne přívěšek, aby se s ním něco nestalo. Ani Sáru, přestože by tak mohla odhadnout, jakou šanci má na dobrý obchod. Pozorovala Ashe. A snažila se, aby si toho nevšiml. *Zajímavé*.

Přešel ke skříňce, v jejímž odrazu si mohl ženu prohlédnout. Byla mladší, než se mu zdála při příchodu. Všiml si hladké pleti bez vrásek, vysokých líčnicích kostí, drobné brady a očí skrytých za skly brýlí. Měla skousnutý spodní ret a ruce si položila jednu přes druhou, jako by se bála, že prozradí její neklid. Něco mu na ní bylo povědomé.

„Kolik stojí?“ zeptala se Sára. Prodavačka se k ní naklonila. *To snad...*

Ashe se jí rychle postavil po bok, jako by byl zvědavý na odpověď. Nepodívala se na něj, ale poodstoupila, jako by jí jeho blízkost nebyla po chuti.

Vyslovila částku a Sára okamžitě odmítavě mlaskla jazykem. To dělala pokaždé, když se chystala smlouvat. Ashe se naklonil blíž a ucítil, že Francouzka ztuhla jako zvíře v pasti.

Podle několika pramenů vlasů, které unikly zpod toho ohybného čepce, usoudil, že je bruneta. Svíjely se jí v jemných vlnách na labutí šíji.

„Včetně řetízku,“ řekla Sára.

Ashe zavěřil. Ucítil teplo ženského těla a...

„Jasmín,“ zašeptal prodavačce do ucha. Žena znehybněla. Och ano, tohle mu připomínalo lov a on lovil rád. „Jste zdaleka, *madame*?“

„Máte na mysli mé zboží, *monsieur*?“ odpověděla mu pevným hlasem a odstoupila od něj. Zjevně se uměla skvěle ovládat. „Jistě, pochází z různých koutů světa.“ Podívala se na Sáru. „A náhrdelník sluší vaší paní natolik, že mohu do ceny zahrnout i řetízek.“

„Ale...“ začala Sára.

„Líbí se ti, má drahá?“ přerušil ji Ashe. „Pak ho tedy koupíme.“ Pocítil mírné podráždění. Jeho dáma z přístavu si tedy myslí, že je ženatý. Zlomyslně se rozhodl, že jí zatím svůj vztah k Sáře neosvětlí. Neměl chuť dělat to v sestřině přítomnosti.

Uráželo ho, že si prodavačka myslí, že by líbal cizí ženu při náhodném setkání a flirtoval s ní, zatímco by ho doma očekávala manželka. Sice by o sobě rozhodně netvrdil, že je světec, byl však vychován rodiči, kteří byli příkladem manželské věrnosti. Vídal ji denně a pro muže, kteří byli nevěrní svým manželkám, neměl žádnou omluvu.

Což bylo také důvodem, proč si tu svou hodlal vybrat s největší pečlivostí. Tohle ale není Indie. Bude se muset držet podivných pravidel anglické společnosti. Uvědomoval si, že aristokraté nebudou brát smíšený původ jeho rodičů na lehkou váhu. Matčín předek byl obchodník a děd z otcovy strany vyhlášený zhýralec. Ani jedno nemluvilo v Asheův prospěch.

Jeho povinností bylo oženit se a zplodit dědice, zajistit čest rodovému jménu a obohatit svým svazkem i majetek Eldonstoneů. Pohlédl na sestru. Její naděje

na vhodný sňatek budou záviset na úctyhodnosti celé rodiny. Bude třeba, aby rodina nevěsty zaujímala ve společnosti významné postavení. A nakonec, přestože to nebylo méně důležité, bude nezbytné, aby mezi ním a jeho ženou panovala oboustranná úcta a respekt. Přestože lásku od svého manželství neočekával, ani lhostejné soužití by pro něj nebylo přijatelné.

„Jste majitelkou tohoto obchodu?“ zeptal se, když si stahoval rukavice, aby odpočítal příslušnou částku z peněz, které jim pro začátek pobytu v Londýně zajistil Perrot. V duchu odhadoval přibližnou hodnotu toho, co měl možnost vidět v policích kolem sebe. Dokonce i kdyby uvedené ceny odpovídaly indickým, představovaly by vystavené předměty slušné jmění.

„Ano, *monsieur*.“ Nadále tvrdošijně předstírala, že je Francouzka. V duchu ocenil její přízvuk. V Indii se setkával s francouzskými obchodníky a diplomaty a tato žena by mezi ně dokonale zapadla.

„Velmi působivé. Překvapilo mě, že se obchod jmenuje *Skrýš pokladu*, nikoli *pokladů*.“ Teď, když ji nerušil pach řeky a přístavu, rozbouřila vůně jasmínu na teplém ženském těle všechny jeho smysly. Zejména jisté části jeho těla dávaly zájem o neznámou ženu jasně najevo.

„Snažím se probouzet lidskou zvědavost,“ odpověděla, když mu vracela drobné. Dotkla se při tom Asheovy dlaně a on sevřel prsty a uvěznil její ruku ve své.

„A smysly?“ nadhodil. Znehybněla. Měla teplé, štíhlé prsty a pod palcem cítil, jak jí pulsuje krev na zápěstí. Nebyl tedy sám, komu se zrychlil tep. *Probouzet smysly, to se jí tedy opravdu dařilo.*

„Někdy si lidé uvědomí, že ten největší poklad už mají – dostatečnou míru zvědavosti, aby vešli dovnitř a našli takový, který si mohou koupit,“ dokončila přiškrceným hlasem bez francouzského přízvuku.

„Rozhodně jste probudila tu moji,“ zamumlal Ashe. „Vrátím se. Možná i bez své... sestry.“

Chvíli se na něj dívala, jako by mu nerozuměla. Pak se jí vyjasnila tvář a napětí, jaké v ní cítil, povolilo.

„Ráda bych zabalila váš šperk, *monsieur*.“ Stačilo, aby se jen lehkým tahem pokusila osvobodit své prsty a Ashe ji ihned pustil. Neuniklo mu při tom, že nemá snubní prsten.

Cítil tlak v podbřišku a zmítaly jím pocity, které měl ve chvíli, kdy se Sárrou vyrážel na tuto nevinnou nákupní vycházku, zcela pod kontrolou. Pokud chce sestru bezpečně dopravit domů, měl by se začít ovládat.

Ashe uložil podlouhlou krabičku do náprsní kapsy, zvedl rukavice a počkal, než si Sára posbírá věci. „Máte otevřeno každý den?“

„*Non*. Otevírám podle své intuice, *monsieur*,“ odpověděla obchodnice, teď už klidná a opět velmi francouzská. Uvedl ji v omyl a něco takového zjevně neodpouštěla snadno. „Jsem často pryč, když nakupuji zboží.“

„V přístavu?“

Pokrčila rameny tak elegantně, že na chvíli zaváhal, zda přece jen není Francouzka. Pak si ale vzpomněl, že během jejich prvního setkání mluvila čistou angličtinou. Z nějakého důvodu se ho snažila oklamat.

„Kdekoli, kde bych mohla najít poklady pro své zákazníky, *monsieur*. Přeji hezký den. *Monsieur, mademoiselle*.“

„*Au revoir*,“ odpověděl Ashe s úsměvem a všiml si, jak mírně našpulila rty. Věděla, že ji škádlí.

Phyllida zastrčila závoru na vstupních dveřích a zašla do zadní části obchodu. *On. Tady*. Jako by už

ted neměla dost starostí s tím, aby na něj nemyslela. Pohlédla na ruku, za kterou ji držel. Dotek té snědé dlaně v ní vyvolal nečekané a velmi silné pocity.

Znepokojovalo ji to, protože jí nebyly nepřijemné. Společnost silného a rozhodného muže byla po zkušenostech s Gregorym velmi... osvěžující. Ale nebezpečná. Nemělo smysl si namlouvat, že ten podivný cizinec je jiný než ostatní muži. Když po něčem zatouží a nebude stačit jeho osobní kouzlo, jistě si to vymůže silou. Takoví jsou přece všichni muži, obzvlášť jednali se o ženu.

Tentokrát vyměnil společnost toho podivného ptáka za svou sestru. Zdálo se, že je stejně milá jako krásná. *Bídák jeden*, zamračila se, když si vzpomněla, jak ji nechal v domnění, že je ženatý. Samozřejmě to neznamenal, že na něj manželka nečeká doma.

Stejně ji to ani trochu nezajímá.

Kdo to jen může být? Platil v hotovosti, takže není aristokrat. V opačném případě by jí totiž dal svou navštívenku a počkal by, až mu pošle účet. Phyllida znala každého, kdo v Londýně něco znamenal, ale tohoto muže až do setkání v přístavu nikdy neviděla.

Ať je to, kdo chce, je bohatý. Stejně jako při prvním setkání byl oblečen velmi vybraně, ale opět s nádechem cizokrajnosti. A má překrásnou sestru. Phyllida se vyznala ve špercích natolik, aby poznala, že jednoduché perly, které měla dívka na krku a v uších, jsou velmi cenné.

Že by nějaký bohatý obchodník? Pokud pracuje pro Východoindickou společnost, vysvětlovalo by to, proč se s ním setkala v přístavu. Možná je majitelem některé z lodí.

Byl prvním člověkem, který náhodou propojil některé části jejího složitého života. Přesto by se ho neměla obávat. Je jen malá pravděpodobnost, že by objevil spojení mezi paní Drummondovou, překupnicí

procházející uličkami přístavní čtvrti, madame Deau-courtovou, majitelkou *Skrýše pokladu*, a Phyllidou Hurstovou, sestrou hraběte Franshama.

Jediné, co ohrožuje tvé bezpečí, je bujná fantazie. Nikdy dřív se jí nelíbilo, když ji někdo políbil. Cizincův polibek byl něžný a nepodobal se ničemu, co Phyllida dosud zažila. A jistě ho nedával poprvé. *Ten muž je svůdník toho nejhoršího druhu,* řekla si nakonec.

Rozhodným pohybem si posunula brýle na špičku nosu a šla znovu otevřít obchod.

Zřejmě flirtuje s každou sukní, která se objeví v jeho blízkosti, pomyslela si, když pohlížela na svůj odraz v zrcadle. Jen stěží se mohl vymlouvat, že ho natolik okouzila svou krásou, že nevěděl, co dělá.

Nepopírala, že když si dá záležet na oblečení a účesu, není naprosto beznadějná, ačkoli mezi londýnské krasavice rozhodně nepatřila. Ale v převleku, v němž včera procházela přístavní ulice, a s vlasy skrytými v síťce pod šátkem by se na ni žádný muž nepodíval dvakrát. To bylo ostatně jejím záměrem, který jí až dosud vycházel. Dokonce i zelenookému cizinci dnes dalo velkou práci, aby ji poznal.

Potíž byla v tom, že si *přála*, aby svému neznámému stála za druhý pohled.

Byl to právě ten druh bláznivé touhy ohrožující plány, které měla od svých sedmnácti let a jimž obětovala tolik cenného. *Ty hlupačko,* spílala si v duchu. *Pokud se na tebe někdy podívá se zájmem, bude to zájem o kurtizánu, ne o manželku.* O manželství mohla jenom snít bez sebemenší naděje, že se ten sen promění ve skutečnost.

„*Bonjour, madame.*“ Phyllida podržela dveře lady Haringtonové, která jí na pozdrav odpověděla lehkým kývnutím hlavy. Patřila mezi pravidelné zákaznice, na rozdíl od cizince by ji však nikdy nenapadlo,

že žena, která ji v obchodě obsluhuje, je slečna Hurstová, s níž se před dvěma dny patnáct minut bavila během muzikálu v jednom z londýnských divadel.

„Právě jsem dostala zásilku s několika velmi krásnými vějíři přímo z Orientu, *madame*,“ usmála se na lady. Vybalila vějíře z hedvábného papíru a položila je na pult. „Každý z nich je zcela jedinečný a nabízím je pouze vybraným zákaznicím.“ *A jsou také velmi, velmi drahé*, rozhodla se, když zahlédla dychtivý výraz ve tváři své zákaznice.

Vydělat peníze, které Gregorymu pomohou na cestě k uznání a váženému postavení, znamenalo pro Phyllidu všechno. Nedovolí, aby jí něco zhatilo plány.

„Děkuji ti za dárek, Ashi.“ Sára protáhla svou paži pod bratrovým loktem. Kráčeli spolu po St James's Square a mířili k Pall Mall. „Proč jsi nechal tu prodavačku, aby si myslela, že jsme manželé?“

„Vysvětlil jsem jí to později. I když to nebyla její věc.“ *Přesto ji to zajímalo*.

„Flirtoval jsi s ní.“

„A mohu se zeptat, co *ty* přesně víš o flirtování? Ještě jsi nebyla uvedena do společnosti.“

Ashe byl muž bez závazků. Věděl tudíž velmi přesně, co se bude honit hlavou jiným mladým a nezadaným mužům, kteří se v budoucnu seznámí s jeho krásnou, nevinnou sestrou. To stačilo k tomu, aby měl neodolatelnou chuť zavřít ji pod zámek a klíč zahodit nejméně na dalších pět let.

„Byla jsem ve společnosti v Kalkatě,“ ohradila se dotčeně Sára. „Chodívala jsem na večírky, pikniky a taneční zábavy. Vlastně *všude*.“ Líbezně se na něj usmála. „Jen o tom nevíš, protože jsi byl v Kalatwhu a neměl jsi ani ponětí o tom, co provádím.“

„Tady je to ale jiné, mnohem formálnější. Je tu tolik pravidel, že porušení jediného z nich by vedlo

ke skandálu, který by mohl zničit tvou pověst. Uznávám, že to není spravedlivé, zvláště k tobě, ale...“

„Já vím, já vím. Ženy ve zdejší společnosti se musí chovat jako nevinné děti.“ Sára si teatrálně povzdechla. „Je velká škoda, že už dávno nejsem nevinná.“

„Cože?“ Ashe se prudce zastavil, pak si ale uvědomil, kde jsou, a znovu vykročil. Jestli měl někdo tolik drzosti, že se dotkl jeho malé sestřičky, bez váhání sedne na první loď do Indie a vyřídí si to s ním. „Saliso Melisso Herriardová, *kdo to byl?*“ zavrčel temně.

„Nikdo, hlupáčku. Myslela jsem to obrazně. Snad si nemyslíš, že *Mata* patří mezi ty hloupé ženy, které svým dcerám nic nevysvětlí a doufají, že všechno pochopí během svatební noci? Anebo je nechají, aby se dostaly do potíží jen proto, že nemají tušení, jak se věci mají a co muži chtějí.“

Ashe si odfrkl. Samozřejmě že ne. Byl si jistý, že jejich matka, vychovaná jako indická princezna a pravděpodobně znalá všech starověkých milostných spisů, předala nabytou moudrost své dceři hned, jak ta dosáhla věku na vdávání. Jen o tom nechtěl přemýšlet.

Byl pryč z domova příliš dlouho a za tu dobu jeho malá sestra vyrostla v ženu. Až moc rychle. Na lodi si to ještě neuvědomil. Byla stále tou nadšenou zvědavou dívkou, jakou si pamatoval. Nikdy nezažila jiný druh flirtování než ten, který znala od Perrota. Jenže teď jí bylo dvacet a stala se z ní žena. Už nebyla sedmnáctiletou dívkou, kterou zanechal v Kalkatě, když se dal do služeb svého prastrýce.

„V tom případě hodně dobře předstírej, že nemáš o ničem ani tušení,“ poradil jí.

„Ale jistě,“ rozzářila se Sára tak, že Ashe dostal neodolatelnou chuť ohmatat svatozář, která se jí zjevila nad hlavou. „Takže – flirtoval jsi s ní?“

„Ne. S nezajímavými francouzskými prodavačkami neflirtuju.“

„Hmm,“ zamyslela se Sára. „Vůbec si nejsem jistá, že je nezajímavá. Měla jsem spíš dojem, že se tak snaží působit, protože jinak se musí vypořádávat se stejnými potížemi se svůdníky, jaké měla s tebou,“ podotkla s nevinným výrazem.

Stanuli před budovou z červených cihel, před níž stáli dva strážci v uniformách. „Co je pro všechno na světě tohle?“ zeptala se dřív, než se jí Ashe stihl zeptat, jak ho může považovat za svůdníka, když ještě v životě žádného nepotkala.

„St James's Palace. Je velmi starý,“ učinil zadost povinností průvodce.

Sára zklamaně nakrčila nos. „Podle mě je to tedy ubohá náhražka paláce. Každý rádžův syn má honosnější.“

„Pojď, půjdeme parkem,“ vzal ji Ashe za paži a odváděl ji pryč pro případ, že by je chtěl někdo zatknout za znevažování královského majestátu nebo jiný přeštok proti pravidlům anglické společnosti.

„Takže si hledáš kurtizánu?“ zeptala se, když procházeli Milkmaid's Passage do Green parku.

„Ne!“ *Ano*. Ale rozhodně nemá v úmyslu něco takového probírat se svou sestrou. Už dlouho nebyl s ženou. Ne že by si hrál na poustevníka, i po Reshmi měl několik žen, ale cesta do Anglie trvala celé měsíce a loď v tomto ohledu splňovala všechny atributy kláštera.

„Ale budeš si hledat ženu. *Mata* říkála, že budeš. Ještě štěstí, že je tady mnohem víc žen, do nichž se můžeš zamilovat, než jich bylo v Kalkatě.“

„Nemám v úmyslu se zamilovat. Potřebuji jen najít ženu, která bude hodna stát se manželkou vikomta.“ A která se později stane markýzou.

„Ale otec a *Mata* se vzali z lásky. Ach, podívej, Ashi, krávy! Tady ale nejsou posvátné, že?“

„Nemyslím,“ věnoval dobytku letmý pohled.

„Podívej, jsou u nich dojičky nebo pasačky.“ Chvilí mlčky pozorovali dění kolem zvířat, než Ashe znovu promluvil. „Nezapomínej, že otec s *Matou* se do sebe zamilovali předtím, než zemřel otcův strýc. Teprve pak se stal dědeček markýzem,“ připomněl sestře. „Když se to *Mata* před svatbou dozvěděla, dokonce od otce utekla, protože se bála, že by nebyla dobrou markýzou.“

„Vím, ale byl to takový nesmysl! Je přece krásná a moudrá a statečná,“ vypočítávala Sára horlivě. „Co víc bylo třeba?“

„Je nelegitimní dcerou obchodníka Východoindické společnosti a indické princezny. To není totéž, jako by šlo o anglickou aristokratku, to musíš uznat. *Mata* souhlasila se sňatkem a vším, co s tím souviselo, z jediného důvodu – protože otce milovala. Proč myslíš, že otec návrat do Anglie tak dlouho odkládal?“

„Myslela jsem, že se s dědečkem nenáviděli.“

Rozhodně by to vysvětlovalo, jak mohl otec poslat vlastního syna proti jeho vůli do Indie.

„Otec si v Indii vybudoval vlastní život, vlastní pověst. Myslím si, že se do Anglie nechtěl vrátit vůbec, zvláště s ohledem na matčiny obavy. Když ale dědeček zemřel, oba věděli, že je to jejich povinnost.“ Ashe pokrčil rameny. „A jednoho dne, doufám, že za dlouhou dobu, to bude také moje povinnost. A nechci, aby si má žena musela projít tím, čím *Mata*. Už tak bude muset žít s vědomím, že lidé mluví za jejími zády, posuzují, zda je dobrou markýzou, a čekají, až udělá sebemenší chybný krok.“

„Neuvědomila jsem si, že to bude tak zlé. Nakonec jsem asi přece jen nevinná,“ povzdechla si Sára. „Budu se snažit ze všech sil, abych jim nepřidělávala další starosti.“ Usmála se na bratra. „Dokážu se chovat slušně, když chci. A předpokládám, že až si najdeš nevěstu, bude mít *Mata* pomocníci, je to tak?“

„Ano,“ přikývl Ashe a přál si, aby se jejich rozmluva tolik nepodobala rozhovoru před plánovanou koupí koně. „Až budeme manželé, může převzít některé povinnosti tvé gardedámy. A vhodná nevěsta bude mít také společenské a politické známosti.“

O anglické politice toho zatím Ashe mnoho nevěděl, ale to, co o ní dosud četl, nebylo ničím v porovnání s intrikami na indickém královském dvoře.

„Přála bych si najít někoho takového, jako je náš otec. Ubohý Ashi,“ stiskla mu lítostivě paži. „Zdá se, že ty lásku nepoznáš.“

Měl jí rychle odpovědět nějakým vtípkem, protože Sára ho dobře znala.

„Och, nebo už jsi ji poznal?“

„Ano. Možná. Já nevím,“ zamumlal. *Mumlal*. Ashe nikdy nemumlal. V duchu se sám na sebe zašklebil. „Neměl jsem příležitost to zjistit.“

„Kdo to byl?“ zeptala se Sára, a když jí Ashe neodpověděl, zkusila hádat. „Byla to některá z žen v Kalatwahu?“

Reshmi. Hedvábná. Měla velké tmavé oči a smyslné rty, srdce plné radosti a smíchu.

„Ano.“

„Opustil jsi ji?“

„Zemřela.“ Před dvěma lety. Jejich vztah byl nepřijatelný, Ashe to věděl hned od začátku. Když později našel odvahu jí to říct, udělal to příliš krutě, protože ani on sám si jejich rozloučení nepřál.

Řekli mu, že to byla nehoda. Reshmi šlápla na kraju skrytou v suché trávě. *Chtěl* uvěřit, že to byla jen shoda náhod, že by se dobrovolně nikdy nerozhodla pro tak bolestivou a strašlivou smrt.

Jenže svědomí mu říkalo něco jiného. Byla tak zasažena žalem, že zapomněla na opatrnost. Byla to jeho vina.

Od smrti Reshmi měl další ženy, nikdy už však

nedovolil, aby se jednomu nebo druhému vloudily do srdce hlubší city. Byl velkorysý a pozorný, ale pečlivě dbal na to, aby pro něj ani jeho milenkou vztah nepřekročil hranice tělesného potěšení.

„Stalo se to už dávno. Už na ni nemyslím.“ Pokoušel se na ni nemyslet, protože když to udělal, stále cítil bolest nad její ztrátou a sladkost jejích rtů na svých. A také pocit viny, že měl takovou moc nad štěstím druhého člověka, a zradil ho.

Nikdy už nepocítí ten nevinný záchvěv první lásky, nikdy už nebude tak mladý ani tak poblázněný. A to bylo dobře, protože láska zraňuje každého, komu pronikne do srdce. Nakonec nezáleží na tom, jak dlouhé má trvání. Až jeden z jeho rodičů zemře, jak se ten druhý vyrovná s tak bolestnou ztrátou?

Sára se k němu naklonila a položila mu čelo na rameno. Vycítila jeho bolest a nechtěla ho dál trápit otázkami.

„Podívej, oni ty krávy dojí!“ řekla po chvíli. „Není to k nevíře? Přímo před královským palácem!“

Se smíchem se rozběhla po svěží zelené trávě, takže ji Ashe musel následovat. Rychlou chůzí ze sebe setřásal horko a barvy Indie. Vše, na co před chvílí myslel, patřilo minulosti.

TŘETÍ KAPITOLA

„Vaše dcera tančí neobyčejně půvabně, paní Fogertyová,“ usmála se Phyllida na korpulentní dámu usazenou na divanu u tanečního parketu.

„Och, děkuji vám,“ rozzářila se paní Fogertyová a s námahou se posunula tak, aby Phyllidě uvolnila dostatek místa. Na tváři se jí zračila až bolestná snaha vzpomenout si, s kým to vlastně mluví. Protentokrát se Phyllida rozhodla, že jí nenapoví.

„Má skvělého tanečníka,“ podotkla.

Paní Fogertyová se na Gregoryho zadívala pozorněji. „Hrabě Fransham? Jistěže. Velmi starý rod.“

Phyllida lehce zamávala vějířem, aby dala vyniknout kamejím, které ji zdobily. Obojí, šperky i vějíř, si vypůjčila z obchodu. Bude si muset dát pozor, aby ty věci nabídl někomu, kdo je na ní dnes večer neuvidí.

„Jste jeho příbuzná?“ zeptala se paní Fogertyová s nelíčeným zájmem.

„Jsme spřízněni,“ odpověděla Phyllida neurčitě. „Vlastní rozsáhlé pozemky a venkovské sídlo.“ *A také tucty kbelíků na zachytávání vody kapající ze stropů, červotoče ve střešních trámech a nádherné zahrady připomínající džungli.* „Ačkoli,“ Phyllida ztlumila hlas, „jak to u starých rodin bývá, povážlivě mu chybí prostředky na jeho údržbu.“

„Skutečně?“ Paní Fogertyová přimhouřila oči a prohlédla si Gregoryho ještě pozorněji. Zjevně ji

zaujala skutečnost, že na plese je hrabě hledající bohatou nevěstu, u níž nezáleží na tom, z jaké rodiny pochází.

Pan Fogerty byl majitelem dolů v Lancashire a jeho jméno stálo na prvním místě na Phyllidině seznamu bohatých rodičů, hledajících zeti s titulem. Emily Fogertyová vypadala jako milá a veselá dívka, ačkoli zřejmě nebude mít dostatečně pevnou ruku, aby Gregoryho udržela na uzdě.

Tato rodina však nebyla jediná, do níž Phyllida vkládala své naděje. Po několika minutách se omluvila a rozhodla se vyhledat slečnu Millingtonovou, jediné dítě bankéře sira Ralpa Millingtona. Právě ta se podle Phyllidy hodila pro Gregoryho nejvíc.

„Phyllida Hurstová!“ ozvalo se jí náhle za zády, a když se ohlédla, ocitla se tváří v tvář rozzářené, nedávno ovdovělé hraběnce Mallingové.

„Madam,“ uklonila se s úsměvem. Tato stará dračice děsila svou přímočarostí polovinu londýnské smetánky, zatímco ta druhá si nalhávala opak. Phyllida se v její společnosti vždy královsky bavila. Věděla, že pod drsným chováním staré paní se skrývá laskavé srdce.

„Váš klobouk je impozantní.“

„Budím ještě více hrůzy než obvykle, že?“ usmála se rozverně hraběnka. „Baví mě to. A teď mi povězte, čím se poslední dobou zaobíráte, má milá.“

Hraběnka se kdysi přátelila s Phyllidinou matkou a byla to hlavně její zásluha, že skandální sňatek rodičů nezničil rod Franshamů úplně. To díky ní byli Phyllida a Gregory přijímáni ve společnosti. Phyllida si dávala záležet, aby si vždy našla čas podělit se s ní o nejnovější klepy, zhodnotit toalety přítomných dam a otázat se na zdraví vdoviných miláčků, psů Herkula a Samsona.

„Posadíme se, madam?“ navrhla.

Lady Mallingová pohrdavě ohrnula nos. „Abychom přišly o všechny přicházející hosty? Nesmysl,“ plácla ji lehce vějířem přes zápěstí. „Podejte mi ruku, dítě. Tak. Kdopak je tohle? Ach, pouze Georgina Farradayová s ještě víc blond vlasy než obvykle. Skutečně si myslí, že tím ještě někoho oklame?“ řekla dostatečně nahlas právě ve chvíli, kdy skončil tanec a hudba utichla, takže se její slova zřetelně nesla sálem.

Phyllida potlačila úsměv. „To si nedovolím hodnotit, madam.“

„Ach! Ale tohle je mnohem zajímavější. Tak *tomuhle* říkám tělo Apollona.“

Když se Phyllida podívala na muže, který u hraběnky vzbudil takové nadšení, musela s ní souhlasit. Stál u dveří do sálu a právě se zdravil s hostitelkou. Odhadovala, že věkem už překročil padesátku, ale přísahala by, že nemá na těle ani jediný přebytečný gram tuku. Večerní oděv měl střížený jednoduše, ale velmi elegantně, takže ještě podtrhoval jeho atletickou postavu. Byla do něj zavěšena štíhlá žena nevšední krásy se zlatavou pletí a přibližně stejného věku. Husté ebenové vlasy měla vyčesané do složitěho vysokého účesu, který musel komorné zabrat celé hodiny.

„Je velmi pohledný. A jeho doprovod také – podívejte, jak půvabně se ta dáma pohybuje. Musí to být cizinka, možná Italka, co myslíte?“

Phyllida z ní nemohla odtrhnout oči. Vedle způsobu, jakým se nesla ve své dlouhé hedvábné róbě, se všechny ostatní dámy v místnosti pohybovaly jako neohrabaná káčátka. Na rtech jí pohrával lehký úsměv a hlavu nesla hrdě vztyčenou. Phyllidě bylo na obou příchozích cosi velmi povědomého, přestože si byla jistá, že ani jednoho z nich dosud nikdy neviděla. Mátlo ji to.

„Ale jistě,“ přikývla vdova v náhlém pochopení, když spatřila tvář neznámé ženy. „Kdepak Italka. Indka. Toto, má milá, budou zcela jistě markýz a markýza Eldonstoneovi. Eldonstone odjel jako mladíček a neukázal se v Anglii posledních čtyřicet let, pokud se nemýlím. Mezi ním a jeho otcem nepanovaly právě vřelé vztahy. Ani se není čemu divit. Zdá se, že teď, když je ten starý zpustlík na pravdě boží, se mohl konečně vrátit domů.“

Teď už i Phyllida věděla, o koho jde, přestože tuto rodinu znala jen z doslechu. „Slyšela jsem, že jeho žena je dcerou indické princezny a velmi bohatého obchodníka Východoindické společnosti. Je zajímavé, co z ní udělala společnost.“

„Nebo ona ze společnosti,“ pousmála se lady Mallingová. Žena vypadala jako panter v místnosti plné domácích koček. Dobře vychovaný panter, samozřejmě, navíc ve společnosti přítulných ochočených kočiček.

Phyllida si však byla jistá, že kdyby se někdo pokusil vstoupit na její území, bez milosti by ho rozsápala na kousky. Ta žena se jí velmi líbila.

Pár vešel do sálu a Phyllida vyděšeně zalapala po dechu. Markýze s manželkou následovala další dvojice, muž a žena, v nichž okamžitě poznala cizince z přístavu a jeho sestru.

Teď už chápala, proč jí byli jejich rodiče povědomí. Muž z přístavu byl jejich syn, o tom nebylo pochyb. Po matce zdědil hřívu hustých ebenových vlasů a nazlátlou pleť a po otci široká ramena, rovný nos a trochu šibalský úsměv. Vlasy jeho sestry byly plavé a pohybovala se se stejnou grácií jako její matka. Na hrudi se jí třpytil přívěšek, který od ní koupili. *Právě odrostlé panteří mládě*, napadlo Phyllidu.

Překvapení se jí muselo zračit i ve tváři, protože vdova vedle ní se pobaveně zasmála. „To bude

vikomt, budoucí dědic. Tohle vypadá na poprask v dohazovačských kruzích.“

„To nepochybně,“ souhlasila s ní Phyllida. *To nepochybně.* „Lady Sára vypadá nádherně, nemyslíte?“ vypravila ze sebe. Bylo jí na omdlení. Od setkání v přístavu o tomhle muži snila a bláhově se domnívala, že všechna její tajemství jsou v bezpečí.

„Pěkný mladík. Má styl. Všichni mají styl, i když bych řekla, že ho mají odjinud než z Londýna. To by mohlo být velmi zábavné,“ řekla stará paní. „Půjdu se s nimi pozdravit. Půjdete také, má milá?“

„Nemyslím. Omluvte mě, madam,“ usmála se Phyllida, lehce se uklonila a zamířila na opačnou stranu sálu. *Dobré nebe!* Posadila se do nejbližšího volného výklenku a ovívala si rozpálené tváře. Takže její neznámý přece jen patří do společnosti a jeho sestra má před sebou svoji první sezónu. Budou všude, kam se hne, při každé příležitosti.

Má vůbec nějakou naději, že ji nepozná? Phyllida se vši mocí snažila uklidnit zběsilý tok myšlenek. Lidé vždy vidí to, co očekávají. Zažila to už mnohokrát, když ve svém obchodě obsluhovala zákazníky, s nimiž se setkávala při plesech a na procházkách coby slečna Hurstová. Nikdy ji neviděli oblečenou jinak než v obyčejných denních šatech a nikdy prostovlasou. Nikdo ji nepoznal.

Phyllida si prohlédla svůj odraz v zrcadle na protější stěně a donutila se přestat si kousat spodní ret. Tak. To je lepší. Nic na ní teď nemohlo připomínat vyděšenou ženu, kterou líbal v přístavu, ani francouzskou prodavačku v obchodě s cizokrajným zbožím. Dnes večer byla elegantní dámou, sebejistě se procházející mezi ostatními hosty. Nemůže se přece po zbytek sezóny schovávat. Bylo nezbytné, aby pomohla Gregorymu najít vhodnou nevěstu.

Phyllida se nadechla a usmála se. Roztáhla vějíř